

mulen och regnig. *R-t väder. R. väderlek.* — 2) Frusen i kroppen. *Jag känner mig så r.* — 3) Illa klädd, osnygg och oordentlig till utseendet. *Se r. ut. Hafva ett r-t utseende.* — 4) Obehaglig. *En r. syn. Det var r-t allt se allt detta elände.*

RUSKIGHET, f. 3. (fam.) Egenskapen att vara ruskig.

RÜSKNING, f. 2. (fam.) Skakning. Jfr. *Ruska. II.*

RUSKVÄDER, n. 3. (fam.) Ruskigt väder.

RUSSIN, rüssinn, n. 3. (fr. *Raisin*, t. *Rosine*) Torkadt bär af vinrankan. Se äfv. *Blå-, Kruk-, Lådrussin.* — *Ss. R-kärna, -stjelm.*

RUST, se *Röst.*

RUSTA, v. n. 1. I. (af *Ross*, häst) 1) Underhålla häst och ryttare till krigstjenst. *R. för ett hemman.* (Fig.) *Han r-r för hemmanet*, han är den som styr och ställer, sköter allting. — 2) Göra tillredelser till krig. *Ryssland r-r till krig. Äfven Turkiet r-r. R. till, ut, se Tillrusta, Utrusta.* — *R. sig*, v. r. Göra sig färdig, beredd, göra sig i ordning. *R. sig till krig, till resa.* — *Rustande, n. 4.*

RUSTA, v. n. 1. II. (fam.; af Isl. *Reist* ell. *Raust*, röst) 1) Väsnas, stöja, bullra, rasa. *Hvad de pojkarne r!* *R. som en Turk.* — 2) Slösa, ruckla, rumla. *R. med pengar. R. bort*, förslösa genom rummel. *R. ut*, upphöra att ruckla, att lefva oordentligt. — *Rustande, n. 4.*

RUSTARE, m. 3. (fam.) 1) En, som bullrar, stöjar, väsnas. Säges om barn. — 2) En, som lever i sus och dus, rucklare, rumlare.

RUSTEBUSS, se *Rustibus.*

RUSTHÄLL, n. 3. Kronohemman, som är skyldigt att underhålla häst och karl till krigstjenst. — Kallas äfv. *Rusthällshemman.*

RUSTHÄLLARE, m. 3. Kronobonde på ett rusthällshemman.

RUSTIBUS, rustibuss, m. 2. (af t. *rustig Bursch*) En som rustar. Säges om yra gossar.

RUSTKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar.* 1) Samling af gamla märkvärdiga vapen och krigsredskap, isynn. på gamla slott och i furstliga residens. — 2) Rum eller bus, der sådana förvaras.

RUSTLINA, f. 1. (skepp.) Ketting med ett tåg i ena ändan, hvilken tjenar till att fasthålla ankaret, sedan det blifvit kipadt.

RUSTMÄSTARE, m. 3. Underofficer, som hade tillsyn öfver gevärens rengöring och underhåll.

RUSTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man rustar. Se *Rusta*, I. — 2) Underhållande af häst och karl till krigstjenst. — 3) Se *Vapenrustning. I full r.* — *Ss. R-skyldig.*

RUSTTJENST, f. 3. (hist.) Krigstjenst till häst med full rustning, emot åtnjutande af frihet ifrån all skatt till kronan.

RUSTVAGN, m. 2. Stor, stark stegvagn; trossvagn.

RUSTVERK, n. 3. Förtimring, som lägges till grund för vattenbyggnader, slussar, hålldammar m. m.

RUTA, se *Vinruta.*

RUTA, f. 1. 1) Slät yta, som har figuren af en kvadrat eller romb. *Sned, spetsig r. Rutorna på ett schackbräde.* — 2) Fyrkantig fönsterskifva.

RUTER, rüt'r, m. 3. I. 1) Benämning på de kort i en kortlek, som äro tecknade med röda figurer, liknande rutor. *Spela i r. Hvad är det i trumf? R.* — 2) Hvarje särskilt af dessa

kort. *En r. Många r.* — Sammansättes med hvarje af dessa särskilda kort, t. ex.: *R-tvåa, -tia, -knekt, -dam, -kung, -äss.*

RUTER, rüt'r. (pop.) *Ha r. i sig*, vara rask, beslutsam, tilltagsen, driftig.

Anm. Ordet kommer förmodligen af isl. *Hriota*, celt. *Rhetr*, vara i stark fart.

RUTFORMIG, a. 2. eller

RUTIG, a. 2. I form af en ruta eller rutor; fasonerad i rutor. *R-t tyg.*

RUTIL, -i'l, m. 3. Mineral, som håller titan och syre.

RUTIN, -i'n, m. 3. (fr. *Routine*) Skicklighet, förvärfvad genom öfning och vana. Vana att alltid göra en sak på samma sätt.

RUTINERAD, a. 2. Som har rutin.

RUTSCH, rütsch m. 2. o. 3. (pop. o. fam.) Liten utfart för nöjes skull, utflykt. — Int. Utrop, hvarmed betecknas en mycket hastig rörelse, såsom t. ex. på en rutschbana.

RUTSCHA, rütscha, v. n. 1. (pop. o. fam.) Göra en utfart för nöjes skull, en utflykt.

RUTSCHBANA, rütschbána, f. 1. (af t. *rutschen*, åka bana, rulla, åka utföre) Sluttande bana, inrättad att för nöjes skull derpå i små vagnar med pilens hastighet åka utföre.

RUTSÖM, m. 2. pl. — *sömmar.* Ett slags söm, då stingen bilda rutor.

RUTTEN, a. 2. neutr. — *et.* Upplöst, förderfvad, förskämd, angripen af röta. Jfr. *Röta. R-et ägg. R-et kött, vatten, trä. R. tand. R. lukt*, lukt af något ruttet; äfv. lukt som liknar sådan lukt. (Bergsv.) *R-et jern*, flagigt, otätt och opålitligt.

RUTTENHET, f. 3. Egenskapen att vara ruttan.

RUTTNA, v. n. 1. Blifva ruttan, förderfvad eller angripas af röta. *Köttet börjar r. R. äf, bort*, se *Afrutna, Bortrutna. R. ned*, alldeles förstöras af röta och till följe deraf vara färdig att falla ned. *R. upp*, helt och hållet ruttna. — *Ruttande, n. 4.*

RUTVIS, adv. I form af rutor; fördeladt af rutor.

RYA, f. 1. Groft täcke af häst- eller nöthår.

RYCK, n. 3. 1) Ryckning. *I ett r. Spiken lossnade vid andra r-et.* — 2) (fig. fam.) a) Gång, skof. *I ett r.*, på en gång, i ett skof, utan att stanna. *I första r-et*, strax, genast. *De slogos ett r.*, en stund. — b) Plötsligt påkommande begär, sjukdomsanfall o. s. v.; infall. *Ett r. af vansinne. Ett r. af ädelmod.*

RYCKA, v. a. 2. I. Draga häftigt med ögonblicklig våldsam ansträngning. *R. häret, mösan af någon. R. någon i rocken, i häret. R. till sig, åt sig något. R. något ur dess ställe, ur dess ordning. R. fram och tillbaka, hit och dit. R. äf, bort, fram, se Afrycka, &c. R. lös, lossa genom ryckning. R. ned, omkull, genom ryckning neddraga, hufvlla öfver ända. R. sönder, tillbaka. R. undan, upp, ur, ut, se Undanrycka, &c. R. upp en häst, med tygeln rycka upp hans hufvud. — V. n. Häftigt draga. *R. på betslet. R. på axlarna. R. på sig*, göra en ögonblicklig, häftig rörelse på kroppen och genast återföra den i samma läge. — *R-s, v. d. Rycka i hvarandra. R. och slitas.**

RYCKA, v. n. 1. II. Tåga, marschera. Antyder egentligen en viss skyndsamhet. *R. emot fienden. R. i fält. R. utur, utom staden. R. för en fästning*, antåga till en fästnings belägring. *R. än, fram, i'n*, se *Anrycka, &c. R. till-*